

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: G. K. V. alias O. G. K. alias O. G. B. K., st. příslušnost Afghánistán
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje
sídlem U Výstaviště 18, 751 52 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 11. 2021, č. j. X, ve věci zajištění cizince

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím zajistila žalobce podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném kde dni vydání rozhodnutí o zajištění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém ze členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Žalovaná určila dobu zajištění žalobce podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 50 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 14. 11. 2021 do 2. 1. 2021.
2. Žalovaná opravným rozhodnutím ze dne 15. 11. 2021 upřesnila údaj o době zajištění od 12. 11. 2021 do 31. 12. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

3. **Žalobce v žalobě** namítal, že žalovaná stanovila dobu zajištění 50 dní v rozporu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III a rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 7 Azs 11/2015-32, podle kterého při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění může správní orgán stanovit zajištění maximálně na jeden měsíc. Ačkoliv není v nařízení stanovena výslovně maximální doba zajištění, v první fázi nelze zajistit cizince na dobu delší než jeden měsíc od okamžiku omezení svobody cizince.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaná nepostupovala v souladu s § 3, § 50 odst. 2 – 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tj. že nezjistila řádně skutkový stav, neopatřila si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nepřihlédla ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, neprovedla důkazy ke zjištění stavu věci a neodůvodnila řádně rozhodnutí.
5. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** podrobně popsala svůj postup, zopakovala část argumentace z napadeného rozhodnutí a ke stanovení doby zajištění se výslovně nevyjádřila.
6. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Soud ověřil **ze správního spisu**, že hlídka Policie ČR přijala 12. 11. 2021 oznámení vedoucí hotelu u dálnice. Ta reagovala na oznámení rumunského řidiče kamionu, který vyjel do Německa nezaplombovaný a zjistil, že veze migranty v nákladovém prostoru. Hlídka Policie ČR odhalila čtrnáct osob z Afghánistánu a jednu z Pákistánu, všechny bez osobních dokladů a víz.
8. Žalovaná 14. 11. 2021 vydala rozhodnutí podle § 50a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kterým žalobci uložila povinnost opustit území České republiky do 30 dnů od ukončení zajištění, pokud nenastane postup podle nařízení Dublin III.
9. Podle správního spisu žalobce při pobytové kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti. Žalobci byly sňaty otisky prstů v Rumunsku, kde je evidován jako žadatel o azyl. Žalobce ve **vysvětlení** 13. 11. 2021 uvedl, že nemá cestovní pas a o vízum nikde nežádal, jede za svými bratřenci do Francie. Žalobce k dotazu žalované uvedl, že měl v rodné zemi občanský průkaz, který tam zůstal, kopii s sebou neměl.
10. Podle záznamů v databázi EURODAC byla 13. 11. 2021 k údajům žalobce nalezena shoda v Rumunsku a Bulharsku a vzhledem k nejasnostem žalovaná vyčkala na „manuální odpověď“. Podle odpovědi společného policejního centra Mikulov - Drasenhofen ze dne 13. 11. 2021 žalobce žádal 20. 10. 2021 o azyl v Rumunsku (věc je v řešení) a fotografie souhlasí.
11. **Žalovaná v rozhodnutí o zajištění** k době zajištění uvedla, že přihlédla ke složitosti přípravy předání žalobce podle nařízení Dublin III a zohlednila zejména lhůty, kterými jsou podle citovaného nařízení členské státy vázány při žádostech o předání na území žádaného státu. Jde především o lhůtu jednoho měsíce, ve kterém Dublinské středisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „Dublinské středisko“) podává příslušnému státu žádost o převzetí cizince, tj. lhůta jednoho měsíce. Na počátku této lhůty dojde k předložení žádosti Rumunsku o převzetí žalobce. Rumunsko má lhůtu dvou týdnů na vyjádření k žádosti. V případě, že Rumunsko na žádost neodpoví, bude se mít za to, že žádosti vyhovuje. Žalovaná vyslovila přesvědčení, že lhůta je v souladu

s nařízením Dublin III a směřuje k realizaci předání. V případě, že předání žalobce nebude podle citovaného nařízení realizováno a nadále budou trvat důvody pro omezení jeho osobní svobody, žalovaná rozhodne o prodloužení zajištění. Žalovaná odkázala na rozsudek NSS č. j. 7 Azs 11/2015-32 a citovala z něj modelovou situaci a fáze zajištění cizince.

12. Dublinské středisko informovalo žalovanou dne 19. 11. 2021, že zahájilo postup podle nařízení Dublin III a odeslalo Rumunsku a Bulharsku žádost o přijetí žalobce zpět. Lhůta pro odpověď byla stanovena do 3. 12. 2021.
13. Dublinské středisko informovalo žalovanou dne 7. 12. 2021, že dne 3. 12. 2021 Rumunsko zaslalo nesouhlas s přijetím žalobce zpět a označilo za odpovědný stát Bulharsko. Bulharsko do 3. 12. 2021 neodpovědělo, je tedy odpovědným státem. Dublinské středisko poslalo Bulharsku implicitní souhlas. Česká republika má od 3. 12. 2021 šest týdnů na předání žalobce do Bulharska, tj. do 14. 1. 2022. Dublinské středisko dále uvedlo, že žalobce má 15 dní na podání žaloby proti rozhodnutí a poté je teprve možné realizovat předání žalobce do odpovědného členského státu. Proto je třeba rozhodnout o prodloužení zajištění žalobce.
14. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
15. Spornou otázkou mezi účastníky řízení bylo, jestli žalovaná dobu zajištění 50 dnů určila v souladu se zákonem, nařízením Dublin III a judikaturou NSS.
16. Podle § 129 odst. 5 věty první zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince.
17. Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody (§ 125 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců).
18. Žalobce vycházel ve své argumentaci z rozsudku NSS č. j. 7 Azs 11/2015-32, avšak pominul novější a přílehavější judikaturu, a to rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2017, č. j. 3 Ads 198/2016-19, ve kterém NSS posuzoval dobu zajištění v délce 45 dnů a shledal ji jako přiměřenou.
19. Zdejší soud neshledal důvod, proč by se od právního názoru NSS v rozsudku č. j. 3 Ads 198/2016-19 odchýlil. V obou případech, tedy jak v případě žalobce, tak podle rozsudku NSS č. j. 3 Ads 198/2016-19, šlo o prvotní zajištění cizince podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle nařízení Dublin III. V obou případech žalobci namítali, že zajištění bylo možné na dobu nejvýše jednoho měsíce.
20. Nařízení Dublin III v čl. 28 odst. 3 větě druhé stanoví, že pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Toto ustanovení tedy nebrání tomu, aby zajištění trvalo 45 dní, jak se stalo v posuzovaném případě. Nařízení stanoví měsíční lhůtu pro předložení žádosti žalované o přijetí cizince zpět do státu, kde požádal o azyl.
21. Je třeba mít na zřeteli, že postup žalované při zajištění cizince má několik fází a při tomto postupu může nastat více variant. V daném případě žalovaná žalobce zajistila dne 12. 11. 2021 a dne 19. 11. 2021 Dublinské středisko požádalo Rumunsko o převzetí žalobce. Uplynutí jednoho týdne z měsíční lhůty pro podání žádosti je zcela ospravedlnitelné zejména s ohledem na okolnosti věci, a to že žalobce je evidován v různých databázích pod

různými jmény, neměl u sebe žádný doklad totožnosti ani jeho kopie a v databázích podle jmen nastaly 13. 11. 2021 dvě shody v Rumunsku a Bulharsku, které bylo třeba ověřit. Shoda podle otisků prstů žalobce původně nebyla 12. 11. 2021 nalezena. Žalovaná vydala rozhodnutí o zajištění dne 14. 11. 2021. Dublinské středisko 15. 11. 2021 zjistilo, že žalobce je evidován v databázi se záznamem o žádosti o azyl v Rumunsku ze dne 20. 10. 2021 a že o žádosti nebylo rozhodnuto. Dublinské středisko požádalo Rumunsko o přijetí žalobce zpět a bylo povinno vyčkat do 3. 12. 2021 na uplynutí dvoutýdenní lhůty podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.

22. Žalovaná byla povinna přihlédnout při určení doby zajištění ke všem uvedeným okolnostem věci v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu. První fázi zajištění cizince za účelem jeho předání celý postup zajištění nekončí a končit nemůže, nebo by skončil jen stěží; ledaže by se například zjistilo, že předání nebude možné uskutečnit. Jinými slovy, zajištění cizince nekončí podáním žádosti příslušnému státu o jeho převzetí. Dožadovaný členský stát se buď vyjádří výslovně nebo mlčky. Musí uplynout stanovená dvoutýdenní lhůta. Následují další kroky. Další lhůta, tentokrát šestitýdenní, běží dožadujícímu státu k předání cizince.
23. V posuzovaném případě nelze opomenout, že žalobce neměl doklad totožnosti a nebylo tak možné ihned identifikovat, o koho se jedná a bylo nutné jeho identitu prověřovat. Dále bylo nutné prověřit, kde žalobce žádal o azyl. Žalobce při vysvětlení dne 13. 11. 2021 uvedl, že o azyl nežádal, něco v Rumunsku a Bulharsku podepisoval, ale nerozuměl tomu. Přesto byl veden v databázi EUODAC jako žadatel o azyl v Rumunsku. Navíc byl v databázi EUODAC nalezen i se záznamem v Bulharsku. Protože Rumunsko sdělilo, že žalobce zpět nepřijímá až poslední den dvoutýdenní lhůty 3. 12. 2021 a Bulharsko nereagovalo do 3. 12. 2021 vůbec, Dublinské středisko zaslalo Bulharsku sdělení o implicitním souhlasu podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.
24. Podle čl. 28 odst. 3 třetí pododstavec citovaného nařízení platí, že pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. Tato lhůta začala České republice běžet dne 3. 12. 2021 a měla skončit dne 14. 1. 2021.
25. Žalovaná při stanovení doby 45dnů neporušila žádné z citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců ani žádné ustanovení nařízení Dublin III. Žalovaná přihlédla v souladu s citovanými právními předpisy k délce lhůt k vyjádření příslušného státu (dva týdny) a ke lhůtě pro přemístění (nejvýše šest týdnů). Žalobcem namítanou měsíční lhůtu nařízení Dublin III stanoví správnímu orgánu k zaslání žádosti příslušnému členskému státu o převzetí cizince. Tu Dublinské středisko v daném případě zaslalo do týdne, čili požadavku nařízení vyhovělo krátce po vyjasnění identity žalobce. S tím zjevně žalovaná počítala a měsíční lhůtu již nezohledňovala v celé délce (nepřičetla ji). Proto jsou relevantní lhůta dvoutýdenní na odpověď dožadovaného státu, kterou žalovaná nemůže nijak ovlivnit, a lhůta šestitýdenní na předání žalobce, která z praktických důvodů nemůže činit několik málo dní či týdnů. Soud přihlédl i k tomu, že ke zkrácení doby zajištění v daném případě přispělo i to, že Dublinské středisko požádalo o zpětvzetí cizince současně Rumunsko i Bulharsko.

26. Judikatura správních soudů dospěla k závěru, že nelze najednou sčítat všechny tři lhůty v jednotlivých fázích zajištění cizince (dva týdny, šest týdnů, jeden měsíc) a již v prvotním zajištění před prodloužením stanovit dobu zajištění 83 – 90 dnů, jde o dobu nepřiměřenou (srov. rozsudky NSS č. j. 7 Azs 11/2015-32, kde šlo o dobu 90 dnů, č. j. 7 Azs 108/2019-35 ze dne 9. 10. 2019 s dobou 86 dnů, č. j. 8 Azs 112/2018-83 s dobou 86 dnů, č. j. 10 Azs 266/2020-24 s dobou 90 dnů, č. j. 8 Azs 244/2017-64 s dobou 90 dnů a další). S těmito případy však nelze asi poloviční dobu srovnávat.
27. Nedůvodné jsou námitky porušení s § 3, § 50 odst. 2 – 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, tj. že žalovaná nezjistila řádně skutkový stav, neopatřila si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nepřihlédla ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, neprovedla důkazy ke zjištění stavu věci a neodůvodnila řádně rozhodnutí.
28. Z rozhodnutí o zajištění je seznatelné, jaký a jak zjistila žalovaný skutkový stav a které skutečnosti byly pro skutkové a právní závěry rozhodné. Žalobce tyto svoje obecné námitky více neodůvodnil, neuvedl k nim nic konkrétního, co žalované vytýká a jak byla zasažena jeho veřejná subjektivní práva. Podle soudu rozhodnutí o zajištění bylo přezkoumatelné. Žalovaná podrobně popsala správní řízení a citovala relevantní právní úpravu. Zejména u stanovení doby zajištění žalobce v délce 50 dnů žalovaná srozumitelně popsala, jak k této konkrétní době dospěla. S přihlédnutím k okolnostem věci žalovaná učinila všechny nezbytné kroky pro zajištění žalobce, odůvodnila svůj postup včetně potencionální možnosti předání žalobce i nečinění jiných postupů a nepřijetí jiných závěrů (o mírnějších opatřeních). Žalobce ve správním řízení nenavrhoval žádné důkazy a nevznášel žádné námitky.
29. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správný celkový skutkový i právní závěr, se kterým se soud ztotožnil. Přezkoumávaný proces byl souladný se zákonem a oba správní orgány svá rozhodnutí řádně odůvodnily. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, proto se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 15. prosince 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

